

Nora Roberts

Dans van de goden

Deel 2 van de *Cirkel*-trilogie

ISBN 978-90-225-8187-2

ISBN 978-94-023-0968-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Dance of the Gods*

Oorspronkelijke uitgever: Berkley, an imprint of Penguin Random House, New York

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2006 Nora Roberts

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Logan.
Jij bent de toekomst.*

Wat men moet leren doen, leert men door het te doen.

– ARISTOTELES

Ons, wein'gen, ons, gelukkigen, ons, broeders.

– WILLIAM SHAKESPEARE

Proloog

Toen de zon tot laag aan de hemel zakte en zijn laatste druppels vuur liet vallen, dromden de kinderen samen om het volgende deel van het verhaal te horen. De oude man zag hun gretige gezichten en hun grote ogen het licht in de kamer brengen. Hij zou verdergaan met het verhaal waaraan hij op een regenachtige namiddag was begonnen, nu de schemering over het land neerdaalde.

Het vuur knetterde in de haard. Het was het enige geluid dat hij hoorde toen hij een slok van zijn wijn nam en in gedachten naar de juiste woorden zocht.

‘Jullie kennen intussen het begin, van Hoyt de Tovenaar en de heks van ver na zijn tijd. Jullie weten hoe de vampier op de wereld kwam, en hoe de geleerde en degene die van gedaante kan veranderen uit de wereld van Geall door de Dans van de Goden kwamen, naar het land Ierland. Jullie weten hoe een vriend en broer verloren ging, en dat de krijger zich bij hen aansloot.’

‘Ze kwamen bij elkaar,’ zei een van de kinderen met de grote ogen, ‘om te vechten, om alle werelden te redden.’

‘Dit is de waarheid, en dit is echt gebeurd. Deze zes, deze cirkel van moed en hoop, kregen van de goden, via de boodschapper Morrigan, de opdracht om te strijden tegen het vampierleger dat werd geleid door hun ambitieuze koningin, Lilith.’

‘Ze versloegen de vampiers in het gevecht,’ zei een van de jongsten, en de oude man wist dat hij zichzelf zag als een van de dapperen, die zwaard en staak opnamen om het kwaad te vernietigen.

‘Dat is ook de waarheid, en dat is ook echt gebeurd. Op de avond dat de tovenaars en de heksen door een handfasting met elkaar werden verbonden, de avond dat ze elkaar de liefde beloofden die ze in deze vreselijke tijd hadden gevonden, sloeg de cirkel van zes de demonen terug. Aan hun moed kon niemand twijfelen. Maar dit was slechts één gevecht, in de eerste van de drie maanden die ze hadden gekregen om de werelden te redden.’

‘Hoeveel werelden zijn er?’

‘Ze zijn niet te tellen,’ vertelde hij hun. ‘Net zomin als de sterren aan de hemel te tellen zijn. En al deze werelden werden bedreigd. Want als deze zes werden verslagen, zouden die werelden worden veranderd, net zoals een mens in een demon kan worden veranderd.’

‘Maar wat gebeurde er toen?’

Nu glimlachte hij, en het licht van het vuur wierp schaduwen op een gezicht dat door de jaren was gegroefd. ‘Welnu, dat zal ik jullie vertellen. Het werd ochtend na de avond van het gevecht, zoals het altijd weer ochtend wordt. Een zachte, mistige ochtend was het, een stilte na de storm. De regen had het bloed van mens en demon weggespoeld, maar de grond was verschroeid waar vuurzuur hadden gevlamd. En toch koerden de treurende duiven en klaterende beek. In dat ochtendlicht glinsterden bladeren en bloemen van de regendruppels.

Hier vochten ze voor,’ vertelde hij hun, ‘voor deze eenvoudige, doodgewone dingen. Want de mens heeft net zozeer behoefte aan de troost van de eenvoud als aan glorie.’

Hij nam een slokje van zijn wijn en zette die toen opzij. ‘Dus waren ze bij elkaar gekomen om die dingen te behouden. En zo begonnen ze, nu ze bijeen waren, aan hun reis.’

1

Clare

De eerste dag van september

Larkin hinkte door het huis, dat zo stil was als het graf. Er hing een zoete lucht: de geur van de overvloed aan bloemen die voor de handfastingceremonie van de avond ervoor waren verzameld.

Het bloed was opgedweild en de wapens waren schoongemaakt. Ze hadden met schuimende wijn geproost op Hoyt en Glenna, en taart gegeten. Maar achter de glimlachjes ging de gruwel van de strijd van gisteravond schuil: een akelige gast.

Vandaag zouden ze waarschijnlijk rusten en nog meer voorbereidingen treffen. Het kostte hem moeite om niet ongeduldig te worden over het trainen en het plannen. Gisteravond hadden ze tenminste nog gevochten, dacht hij terwijl hij een hand op zijn dij drukte, die pijn deed op de plek waar hij door een pijl was geraakt. Er waren tientallen demonen doodgegaan, en dat was een glorieuze overwinning.

In de keuken deed hij de koelkast open en pakte er een fles cola uit. Hij was het lekker gaan vinden en gaf er inmiddels de voorkeur aan boven zijn ochtendthee.

Hij draaide de fles om in zijn hand en verwonderde zich erover hoe vernuftig die was: zo glad, zo helder en hard. Maar wat erin zat... dat zou hij gaan missen als ze naar Geall terugkeerden.

Hij moest toegeven dat hij zijn nicht, Moira, niet had geloofd toen ze over goden en demonen, en over een oorlog om werelden had gesproken. Hij was die dag, die treurige dag van haar moeders begrafenis, alleen maar met haar meegegaan om op haar te letten.

Ze was niet alleen zijn bloedverwant, maar ook een vriendin, en zou koningin van Geall worden.

Maar elk woord dat ze tegen hem had gesproken, op slechts enkele passen van haar moeders graf, was de zuivere waarheid geweest. Ze waren naar de Dans gegaan en hadden midden in die cirkel gestaan. En alles was anders geworden.

Niet alleen het waar en wanneer, mijmerde hij terwijl hij het flesje openmaakte en die eerste verkwikkende slok nam. Maar alles. Op een gegeven moment hadden ze onder de middagzon in Geall gestaan, en vervolgens waren er licht en wind geweest, en een brullend geluid.

Toen was het plotseling nacht, en waren ze in Ierland – een plek waarvan Larkin altijd had geloofd dat het een sprookje was.

Hij had nooit in sprookjes of monsters geloofd, en ondanks zijn eigen gave had hij magie altijd in twijfel getrokken.

Maar nu gaf hij toe dat magie bestond. Net zoals er een Ierland bestond, en monsters. Die demonen hadden hen aangevallen – waren uit de duisternis van het bos gesprongen, met rode ogen en scherpe hoektanden. De gedaante van een man, dacht hij, maar toch geen man.

Vampyr.

Ze bestonden om zich met de mens te voeden. En nu hadden ze zich onder hun koningin verenigd om alles te verwoesten.

Hij was hier om hen tegen te houden, koste wat het kost. Hij was hier in opdracht van de goden om de werelden van de mens te redden.

Terwijl hij gedachteloos aan zijn helende dij zat te krabben, besloot hij dat er toch nauwelijks van hem kon worden verwacht dat hij de mensheid redde op een lege maag.

Hij sneed een stuk taart af voor bij zijn ochtendcola en likte het glazuur van zijn vinger. Tot nog toe had hij met list en leugen Glen-na's kooklessen weten te vermijden. Hij vond het fijn om te eten, dat zeker, maar voedsel klaarmaken was iets anders.

Hij was een lange, slungelachtige man met dik golvend geelbruin haar. Zijn ogen hadden bijna dezelfde kleur en waren langgerekt, net zoals die van zijn nicht, en bijna net zo indringend. Hij had een brede mond die snel in een glimlach uitbrak, beweeglijke handen en een ontspannen karakter.

Degenen die hem kenden, zouden hebben gezegd dat hij vrijgevig was met zijn tijd en geld, en een goede man om aan je zijde te hebben in de kroeg of bij een knokpartij.

Hij was gezegend met krachtige, gelijkmatige trekken, een sterke rug en een hulpvaardige hand. En het vermogen om de gedaante van elk mogelijk levend wezen aan te nemen.

Al staande nam hij een flinke hap taart, maar hij vond het maar niets dat het zo stil was in huis. Hij wilde activiteit, geluiden en beweging. Dat had hij nodig. Omdat hij niet meer kon slapen, besloot hij om op Cians hengst een ochtendrit te maken.

Cian kon dat zelf toch moeilijk doen, aangezien hij een vampier was.

Larkin stapte de achterdeur van het grote stenen huis uit. Er hing kou in de lucht, maar hij had de trui en spijkerbroek aan die Glenna in het dorp had gekocht. Hij droeg zijn eigen laarzen – en het zilveren kruis dat Glenna en Hoyt met magie hadden gemaakt.

Hij zag waar de aarde verschroeid en vertrap was. Hij zag zijn eigen hoefafdrukken die waren achtergebleven in de doorweekte aarde toen hij in de gedaante van een paard over het slagveld had gegaloppeerd.

En hij zag de vrouw die hem had bereden terwijl ze met vlammend zwaard dood en verderf om zich heen zaaide.

Ze bewoog zich langzaam en sierlijk door de mist, in wat hij voor een dans zou hebben aangezien als hij niet wist dat die bewegingen en de absolute beheersing die erin lag, haar voorbereiding op de volgende strijd waren.

Haar lange armen en benen zwipten zo soepel door de lucht dat ze de mist maar nauwelijks verstoorden. Hij kon haar spieren

zien trillen toen ze een pose aanhield, eindeloos lang volhield, want haar armen waren zichtbaar door een strak wit kledingstuk dat geen enkele vrouw in Geall buiten de slaapkamer zou hebben gedragen.

Met gebogen knie tilde ze een been achter zich op, en ze reikte naar achteren om haar blote voet vast te pakken. Daarbij gleed haar shirt langs haar bovenlichaam omhoog, waardoor er nog meer huid werd ontbloot.

Je moest wel een heel zielige kerel zijn, besloot Larkin, als je niet van de aanblik genoot.

Haar haar was kort, ravenzwart, en haar ogen waren blauwer dan de meren van Fonn. In zijn wereld zou ze niet als een schoonheid zijn beschouwd, omdat ze de molligheid, de lieflijke volle rondingen miste, maar hij vond de kracht van haar gestalte en de hoekigheid van haar gezicht aantrekkelijk, en de scherpe bogen van haar wenkbrauwen interessant en uniek.

Ze bracht haar been omlaag, zwiepte het opzij en liet het toen zakken in een lange hurkbeweging, met opgeheven armen parallel aan de grond.

‘Eet je ’s ochtends altijd zoveel suiker?’

Hij schrok op van haar stem, dacht dat ze hem niet had opgemerkt omdat hij heel stil was geweest. Hij had beter moeten weten. Hij nam een hap van de taart waarvan hij was vergeten dat hij die in zijn hand had. ‘Het is lekker.’

‘Dat zal best.’ Blair liet haar armen zakken en stond op. ‘Je bent vroeger op dan gewoonlijk, hè?’

‘Ik kon niet slapen.’

‘Dat begrijp ik heel goed. Godsamme, wat een mooi gevecht was dat.’

‘Mooi?’ Hij keek naar de verbrande grond en dacht aan het gegal, het bloed en de dood. ‘Het was niet bepaald een avondje in de kroeg.’

‘Maar wel onderhoudend.’ Ze keek ook naar waar hij naar keek,

maar dan met een hard licht in haar ogen. ‘We hebben die vampiers op hun donder gegeven, en ik kan geen betere manier bedenken om de avond door te brengen.’

‘Ik kan er wel een paar verzinnen.’

‘Maar je krijgt er een enorme kick van.’ Ze rolde nog wat spanning uit haar schouders terwijl ze naar het huis keek. ‘En ik vond het bepaald niet erg om van een handfasting naar een gevecht en weer terug te gaan – als overwinnaars. Vooral niet als je bedenkt wat het alternatief zou zijn geweest.’

‘Dat is wel waar, ja.’

‘Ik hoop dat Glenna en Hoyt nog iets van een huwelijksnacht hebben meegepikt, want voor het overgrote deel was het best een klotereceptie.’

Met de lange, haast vloeibare passen die hij intussen zo bewonderde, liep ze naar de tafel die ze overdag bij de trainingen gebruikten om wapens en benodigdheden op te leggen. Ze pakte de fles water die ze daar had neergezet en nam een flinke slok.

‘Je hebt een koninklijk teken.’

‘Wat?’

Hij kwam dichterbij haar en raakte met zijn vingertop lichtjes haar schouderblad aan. Daar zat het teken van een kruis, net zo een als om zijn hals, maar dan in opvallend bloedrood.

‘Het is gewoon een tatoeage.’

‘In Geall zou alleen de heerser een teken op het lichaam dragen. Als de nieuwe koning of koningin zijn of haar ambt aanvaardt en het zwaard uit de steen haalt, verschijnt het teken. Hier.’ Hij tikte met een hand op zijn rechterbiceps. ‘Niet het symbool van het kruis, maar de *claddagh*, die daar, zoals wordt gezegd, door de vinger van de goden wordt geplaatst.’

‘Cool. Geweldig,’ reageerde ze toen hij naar haar fronste.

‘Ik heb dit zelf nog nooit gezien.’

Ze hield haar hoofd scheef. ‘Geloof je het pas als je het ziet?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Mijn tante, Moira’s moeder, had

zo'n teken. Maar ze was al koningin toen ik werd geboren, dus heb ik het teken niet zien verschijnen.'

'Dat deel van de legende heb ik nooit gehoord.' Omdat het stuk taart er toch was, haalde ze een vinger door het glazuur en zoog het eraf. 'Blijkbaar sijpelt niet alles door.'

'Hoe kom jij aan jouw teken?'

Grappige kerel, dacht Blair. Nieuwsgierige aard. Prachtige ogen. Kijk maar uit, meissie, zei ze in gedachten tegen zichzelf. Zo'n combinatie smeekte om complicaties. Ze was gewoon niet in de wieg gelegd voor complicaties – en daar was ze door schade en schande achter gekomen. 'Daar heb ik voor betaald. Heel veel mensen hebben een tatoeage. Het is een persoonlijk statement, zou je kunnen zeggen. Glenna heeft er ook een.' Ze nam nog een slok en keek hem aan terwijl ze op haar onderrug klopte. 'Hier. Een pentagram. Ik zag het toen we haar hielpen zich aan te kleden voor de handfasting.'

'Dus ze zijn voor vrouwen.'

'Niet alleen maar. Hoezo, wil jij er ook een?'

'Dat denk ik niet.' Hij wreef afwezig over zijn dij.

Blair herinnerde zich dat ze zelf de pijl eruit had getrokken en dat hij nauwelijks een kik had gegeven. De man had nog ballen ook, naast die prachtige ogen en de nieuwsgierige aard. Hij was geen slappeling tijdens het gevecht, en hij jankte niet na de strijd. 'Last van je been?'

'Een beetje stijf en een beetje beurs. Glenna is goed in genezen. En dat van jou?'

Ze boog haar been naar achteren, met de hiel naar haar billen, en trok eraan om het uit te proberen. 'Het gaat prima. Ik genees snel, dat zit in mijn genen. Niet zo snel als een vampier,' voegde ze eraan toe. 'Maar demonenjagers genezen sneller dan de gemiddelde mens.'

Ze pakte het jack dat ze op tafel had gegooid en trok het aan tegen de kou van de ochtend. 'Ik wil koffie.'

'Daar hou ik niet van. Ik hou van cola.' Toen glimlachte hij, ontspannen en charmant. 'Ga je zelf je ontbijt maken?'

‘Zo meteen. Ik wil eerst nog wat dingen doen.’

‘Misschien vind je het niet erg om ontbijt voor twee te maken.’

‘Misschien niet.’ Nog slim ook, dacht ze. Die slinkse trucjes moest je wel respecteren. ‘En wat ga jij doen?’

Het duurde even voordat hij in de gaten kreeg hoe ze werkte, maar hij probeerde elke dag een tijdje door te brengen met de wonderlijke machine die televisie heette. Het idee dat hij er nieuwe uitdrukkingen van leerde, vervulde hem van trots. ‘Ik ben van plan het paard mee te nemen voor een rit, en het dan te voeren en te roskammen.’

‘Genoeg licht vandaag, maar je moet niet ongewapend het bos in gaan.’

‘Ik zal door de weilanden rijden. Eh, Glenna heeft me gevraagd om niet in mijn eentje door het bos te rijden. Ik wil haar niet ongerust maken. Wilde je zelf een ritje maken?’

‘Ik geloof dat ik gisteravond wel genoeg heb gehad, dankzij jou.’ Geamuseerd gaf ze hem een stompje tegen zijn borst. ‘Je kunt best hard rennen, cowboy.’

‘Nou, jij hebt een lichte en stabiele zit.’ Hij keek weer naar de vertrapte grond. ‘Je hebt gelijk. Het was een mooi gevecht.’

‘Nou en of. Maar het volgende zal niet zo gemakkelijk zijn.’

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Was dit dan wel gemakkelijk?’

‘Vergeleken met wat ons te wachten staat? Reken maar.’

‘Nou, mogen de goden ons dan bijstaan. En als je zin hebt om daar eieren met bacon bij te bakken, zou dat fijn zijn. We kunnen het er net zo goed van nemen nu we nog een maag hebben.’

Een vrolijke gedachte, besloot Blair toen ze naar binnen ging. Het gekke was dat hij het nog precies zo bedoelde ook. Ze had nog nooit iemand ontmoet die zo achteloos met leven en dood omging. Niet berustend – zij had meegekregen dat ze erin moest berusten – maar gewoon een soort zelfvertrouwen dat hij zijn leven leidde zoals hij het wilde, totdat het ophield.